

[Aksel Larsen.]

dette — skal vi kalde det tilbud fra told-departementet?

Dernæst vil jeg sige, at nu påbydes det skatteyderne, at de skal give oplysning om deres formuebevægelser, og det er helt i orden. Men hvorfor vil ministeren ikke udnytte den fuldmagt, han har til at påbyde, at bankerne generelt skal give oplysninger til skattevæsenet om udbetaling af renter, dividender o. lign. eller om tilskrivning af renter — kort sagt om afkastning af formuer, hvad enten de består i indestående i banker, sparekasser og andre pengeinstitutter eller i obligationer og aktier? Det er langt, langt lettere for bankerne at sende disse oplysninger til skattevæsenet, end det er for arbejdsgiverne at sende lønsedlerne; bankerne har deres elektroniske bogholderisystem, så det er overhovedet ikke noget arbejde. Ministeren har efter den gældende lov bemyndigelse til at påbyde dette, så hvorfor skal det ikke påbydes?

Må jeg have lov til at tale nederdrægtig konkret, og det er ikke for at stille mig i relief: jeg har jo denne aktie i Sukkerfabrikkerne, og jeg får 45 kr. om året i dividende, der bliver udbetalt mig gennem Privatbanken. Dette skal Privatbanken ikke oplyse til skattevæsenet. Jeg skrev forleden en artikel til en provinsavis, og det fik jeg 75 kr. for; denne provinsavis skal omhyggeligt opgive til skattevæsenet, at man har betalt mig 75 kr. for en i øvrigt meget lang artikel. Hvad er det for en ordning? Hvorfor skal bankerne ikke have den samme oplysningspligt med hensyn til folks indkomster som arbejdsgiverne? Hvorfor vil ministeren ikke påbyde dette?

Jeg har draget det frem mange gange; jeg drager det frem igen, og jeg henstiller, at jeg i det mindste får en begrundelse, hvis man ikke vil gøre dette selvfølgelig og rimelige.

Jeg tror, det kan være nok. Jeg skal kun lige sige, at det naturligvis ikke forbavser mig, at hr. Foged var meget betænkelig ved den tanke, ministeren har luftet om at styrke amtsligningsinspektoraterne og skaffe dem noget mere mandskab. Det kunne hr. Foged ikke lide, nej, det var meget bedre med det folkelige element. Lad mig så modsætningsvis sige: jeg tror, det ville være godt, hvis vi i høj grad fik det

folkelige element gjort mindre betydningsfuldt i skatteligningen. Jeg tror ikke, det er så heldigt, som man nu har det ude i mange kommuner; jeg vil ikke kaste mistanke på nogen, men der er nu forhold dér, som ikke er så gode. Jeg mener, at amtsligningsinspektoraterne har betydet en ganske kolossal fordel for skatteligningen, ikke stor nok, men alligevel en kolossal fordel, og jeg kan kun være tilfreds med, at man yderligere vil udbygge dem.

Jeg vil for øvrigt sige til hr. Hagen Hagensen, som talte om, at vi dels måtte have uddannet noget mere personale, dels have noget mere personale, at det er helt rigtigt, og det skal være regnskabskyndige; det er det mest nødvendige af alt. Det glæder mig, at det konservative folkeparti er kommet så langt. For nogle år siden arbejdede jeg i et udvalg energisk for, at man skulle imødekomme et ønske fra ligningschef Begtrup om at få noget mere personale, men da var der ingen partier, der ville støtte mig; ingen ville være med til på nogen måde at give mere personale til ligningsmyndighederne. Hvis det konservative folkeparti nu vil være med til det, er det en svale, som måske bebuder sommer. Det kan være, finansministeren også vil være med til det, og så lysner det vel. Jeg er dog ganske enig i, at det så drejer sig om at få et personale, der er egnet til at udføre arbejdet. Ellers hjælper det naturligvis ingenting; ellers bliver det det sædvanlige, at de kan sidde og arbejde med selvangivelserne og fange de små hundestejler, medens hajfiskene går igennem nettet.

Johan Asmussen: Lad mig slå fast også på de uafhængiges vegne som den selvfølge, det er, at uanset hvilket skattesystem vi har, og uanset om vi kan lide det eller ej, så skal folk betale den skat, som er en følge af den til enhver tid værende skattelovgivning. Jeg er ganske enig i, at den, der snyder skattevæsenet, snyder sin nabo; det er i lige høj grad tyveri, om der bliver stjålet ad den ene vej eller ad den anden vej.

Spørgsmålet er, hvilke veje der skal betrædes for at komme målet så nær som muligt. Inden man drøfter spørgsmålet om kontrolsystemets omfang og indretning, er der efter min mening to veje, som det er rigtigt at betræde. Den ene er at gøre, hvad